

## บทที่ 6

### ผลการศึกษาพฤติกรรมการใช้ยาบ้า และการเปลี่ยนแปลงของสภาพชีวิตหลังเสพยาบ้า

#### ส่วนที่ 3 ผลการศึกษาเรื่องพฤติกรรมการใช้ยาบ้าและการเปลี่ยนแปลงของสภาพชีวิต หลังเสพยาบ้า

##### จุดเริ่มต้นและความเป็นมาของพฤติกรรม

###### อายุที่เริ่มใช้ยาบ้าครั้งแรก

จากการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คน เริ่มใช้ยาบ้าครั้งแรกเมื่ออายุที่แตกต่างกัน โดยเริ่มตั้งแต่อายุน้อยที่สุดที่พบคือ 13 ปี จนกระทั่งมากที่สุดคือ 36 ปี ทั้งนี้ส่วนใหญ่ (19 ราย) พบว่าเริ่มใช้ครั้งแรกอายุต่ำกว่า 18 ปี และมีค่าเฉลี่ยของอายุที่เริ่มใช้ยาบ้าครั้งแรกจากทั้ง 30 รายคือ 18 ปี และพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกินครึ่งหนึ่ง (16 ราย) เริ่มใช้ยาบ้าครั้งแรกในปี 2537 เป็นต้นมา หรือเป็นการใช้ยาบ้ามาแล้ว 3-4 ปี เป็นส่วนใหญ่และระยะเวลาสูงสุดที่ผ่านมาคือ 16 ปี จำนวน 1 ราย อาชีพชั่วคราวทุกระยะเวลาน้อยสุดคือ 2 เดือน จำนวน 1 ราย ชื่อเป็นนักเรียนมัธยม

นอกจากนี้ยังพบว่า มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 17 ราย มีประวัติการใช้ยาเสพติดชนิดอื่นๆ (กัญชา, สารระเหย, เฮโรอีน) มาก่อนที่ตัดสินใจเสพยาบ้า ที่สำคัญพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกือบทุกราย (29 ราย) มีประวัติเริ่มต้นจากการสูบบุหรี่ มาก่อนที่จะใช้ยาเสพติดอื่น ๆ รวมทั้งยาบ้า และมีเพียง 1 ราย ที่สูบบุหรี่พร้อมๆกับการใช้ยาบ้าครั้งแรก สำหรับกลุ่มตัวอย่าง 13 ราย ที่ใช้ยาบ้าเป็นยาเสพติดชนิดแรกพบได้ทั้งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ทำงานกลางคืน (2 ราย) ผู้ที่ใช้แรงงาน (2 ราย) ผู้ขับรถบรรทุก (3 ราย) และผู้ที่เป็นกลุ่มของนักเรียน (5 ราย)

###### ประวัติการใช้ยาเสพติด

จากการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 ราย พบว่ามีจำนวน 29 ราย ที่เริ่มต้นจากการสูบบุหรี่ ครั้งแรกเมื่อต่ำกว่า 15 ปี โดยพบว่าอายุ 12 ปี เป็นอายุน้อยที่สุดที่เริ่มต้นสูบบุหรี่ จากการเริ่ม

ต้นจากสูบบุหรี่ กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเริ่มเสพยาเสพติดชนิดอื่นๆตามมาชื่อแตกต่างกัน และสามารถสรุปเป็นกลุ่มได้ดังนี้

1. กลุ่มที่เริ่มต้นจากบุหรี่ อย่างเดียวแล้วจึงมาเสพยาบ้าพบจำนวน 13 ราย
2. กลุ่มที่เริ่มต้นจากบุหรี่ กาว และยาบ้า พบจำนวน 4 ราย
3. กลุ่มเริ่มต้นจากบุหรี่ กัญชา และยาบ้าพบจำนวน 3 ราย
4. กลุ่มที่เริ่มต้นจากบุหรี่ กาว กัญชา และยาบ้าพบจำนวน 2 ราย
5. กลุ่มที่เริ่มต้นจากบุหรี่ กาว กัญชา เฮโรอีนและยาบ้าพบจำนวน 3 ราย
6. กลุ่มที่เริ่มต้นจากบุหรี่ กัญชา เฮโรอีนและยาบ้าพบจำนวน 4 ราย
7. รายที่เริ่มต้นจากยาบ้าและบุหรี่ พร้อมๆกันพบจำนวน 1 ราย

จะเห็นได้ว่าจากผลการศึกษากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีประวัติการสูบบุหรี่และใช้ยาเสพติดมาก่อน ทั้งกลุ่มตัวอย่างให้ความเห็นว่าการสูบบุหรี่มีส่วนในการตัดสินใจเสพยาเสพติดอื่นๆได้ง่ายขึ้นเพราะเมื่อตนเองติดบุหรี่แล้วก็จะติดอยู่กับรสชาติของความเมา และเป็นเหตุให้สามารถติดของเมาหรือยาเสพติดชนิดอื่นๆได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้การเป็นคนสูบบุหรี่โดยเฉพาะในกลุ่มของเด็กนักเรียนมีส่วนโน้มนำให้เข้าการเข้าหายาเสพติดอื่นๆได้ง่ายขึ้นเพราะกลุ่มเพื่อนที่เป็นคนสูบบุหรี่จะเป็นผู้ชักนำให้รู้จัก และการสูบบุหรี่เป็นสิ่งที่สามารถแสดงออกได้อย่างเปิดเผยเมื่อพ่อแม่ยอมรับในการสูบบุหรี่จะทำให้กลุ่มตัวอย่างโดยเฉพาะกลุ่มเด็กนักเรียนรู้สึกได้รับการยอมรับในการกระทำผิดได้ในระดับหนึ่งเมื่อมีเรื่องยาเสพติดอื่นๆเข้ามาทำให้ตัดสินใจได้ง่ายขึ้น

จากเริ่มต้นโดยการสูบบุหรี่ จนเข้าสู่การเสพยาเสพติดอื่นๆและมาเสพยาบ้ากลุ่มตัวอย่างหลายรายมีความรู้สึกนึกคิดและปัจจัยต่างๆที่แตกต่างกันตามรายละเอียดในส่วนที่ 2 ที่ได้นำเสนอมาแล้วซึ่งจะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างคิดว่ายาบ้ามีประโยชน์มากกว่ายาเสพติดชนิดอื่นๆที่เคยเสพยาในประเด็นต่างๆทั้งราคารสชาติและผลข้างเคียงจึงหันมาเสพยาบ้าในที่สุด

### การรู้จักและจุดเริ่มต้นการเสพยาบ้า

จากการศึกษาเรื่องการรู้จักและจุดเริ่มต้นในการเสพยาบ้า สามารถสรุปได้ตรงปัจจัยข้ออำนาจที่เกี่ยวข้องกับการเกิดทฤษฎีการเสพยาบ้าโดยได้ดังนี้

จุดเริ่มต้นและการรู้จักยาบ้าของกลุ่มตัวอย่างเริ่มรู้จักกับยาบ้าจากแหล่ง 4 แหล่งได้ดังนี้

1. จุดเริ่มต้นรู้จักยาบ้าจากภายในบ้าน
2. จุดเริ่มต้นรู้จักยาบ้าจากแถวบ้าน
3. จุดเริ่มต้นรู้จักยาบ้าจากโรงเรียน
4. จุดเริ่มต้นรู้จักยาบ้าจากที่ทำงาน

จะเห็นได้ว่าจากจุดเริ่มต้นที่กลุ่มตัวอย่างเริ่มรู้จักกับยาบ้าทั้ง 4 แหล่งนั้นเป็นจุดที่นำไปสู่การเสพยาบ้าในเวลาต่อมา ทั้งนี้โดยกลุ่มที่เริ่มต้นรู้จักยาบ้าจากภายในบ้านจะเป็นคนที่มีบุคคลในบ้านที่เป็นผู้เกี่ยวข้องกับยาบ้าอยู่ก่อนแล้ว ทั้งที่เป็นผู้เสพย์ หรือผู้ขาย ส่วนกลุ่มที่เริ่มต้นจากแถวบ้าน มักจะเป็นกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในแหล่งที่เป็นที่มั่วสุมที่มีการซื้อขาย การเสพยาบ้าที่แพร่หลาย อันได้แก่ชุมชนแออัด สลัม และกลุ่มที่เริ่มต้นรู้จักจากโรงเรียนและจากที่ทำงานทั้งสองกลุ่มนี้ จะมีเพื่อนนักเรียนและเพื่อนร่วมงานเป็นสื่อกลางในการแนะนำ ชักจูงจนเกิดการเสพยาบ้า

จากจุดเริ่มต้นที่เริ่มรู้จักกับยาบ้าอันเป็นขั้นแรกที่เราเริ่มเข้าสู่การมีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า ต่อมาพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 ราย เริ่มมีการเรียนรู้ โดยการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลต่างๆที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า มีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อบุคคล สื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ ซึ่งเป็นการใช้กระบวนการติดต่อสื่อสาร เป็นการเรียนรู้จากคำพูด ข้อมูลข่าวสาร จากท่าทางการแสดงออก ทำให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 ราย เกิดการเรียนรู้ทั้งในเรื่องของความรู้สึกนึกคิด และการปฏิบัติในการเสพยาบ้า จนในที่สุดก็ตัดสินใจเสพยาบ้า

จากการศึกษา พบอีกว่า จากจุดเริ่มต้นที่เริ่มรู้จักกับยาบ้า จนกระทั่งมีพฤติกรรมเสพยาบ้าครั้งแรก กลุ่มตัวอย่างใช้ระยะเวลาในการเรียนรู้เกี่ยวกับยาบ้ามากน้อยที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยทั้ง 3 ด้าน คือปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้ออำนวย และปัจจัยเสริมแรงของกลุ่มตัวอย่างแต่ละราย ซึ่งได้นำเสนอรายละเอียดไปแล้วในเนื้อหาส่วนที่ 2 อย่างเช่น น้อย นักร้องคาเฟ่ ซึ่งเธอเองรู้จักกับยาบ้ามานานในที่ทำงานคือคาเฟ่ ซึ่งมีเพื่อนร่วมงานใช้ยาบ้ามาก่อน น้อยใช้เวลาในการเรียนรู้ยาวนานเป็นปีกกว่าที่จะตัดสินใจเสพยาบ้า โดยไม่เคยมีประวัติใช้ยาเสพติดใดๆมาก่อน สอน เรียบ นักเรียนมัธยมเพียงเพราะเพื่อนชวนเรียบก็ตัดสินใจเสพยาโดยทันที ทั้งที่เป็นครั้งแรกที่เคยเห็นและเคยรู้จักยาบ้า และกลุ่มตัวอย่างอื่นๆที่เหลือก็มีเวลาที่แตกต่างกันไปตามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเกิดพฤติกรรมการเสพยาบ้าของแต่ละรายว่าจะมีอิทธิพลมากน้อยต่อกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันเพียงใด

## แหล่งที่มาและวิธีการซื้อขายยาบ้า

จากการศึกษา พบว่า แหล่งที่มาของยาบ้าที่กลุ่มตัวอย่างได้มาเสพยาบ้า นั้น สรุปได้ว่ามาจาก 3 แหล่งสำคัญ คือ

1. แหล่งที่มาของยาบ้าจากเพื่อนผู้เสพยาบ้าด้วยกัน อาจจะเป็นการขอแบ่งเสพยาบ้า การซื้อต่อ หรือขอฟรี กรณีในรายที่สนิทสนมกัน การได้ยาบ้าจากเพื่อนผู้เสพยาบ้าด้วยกัน ประกอบด้วย เพื่อนนักเรียน เพื่อนร่วมงาน เพื่อนคนรู้จักคุ้นเคยที่เป็นผู้เสพยาบ้าที่ใกล้ชิดสนิทสนมกัน

2. แหล่งที่มาของยาบ้าจากแหล่งการซื้อขายรายย่อยทั่วไป ซึ่งพบว่าแหล่งขายยาบ้าทั่วไปมีมากมายหาซื้อได้ง่าย จากกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยมีปัญหาในการซื้อหาใน การซื้อหาใน การซื้อหาใน การซื้อหาใน เพราะมีแหล่งขายใกล้บ้านทุกราย ทั้งในแหล่งที่เป็นสลัม ชุมชนแออัด บ้านจัดสรร บ้านเดี่ยว แฟลตการเคหะ นอกจากนี้ยังมีแหล่งที่มาของยาบ้าจากแหล่งขายรายย่อยที่อื่นๆ เช่น ปิ๊มน้ำมัน กรณีผู้ขับรถบรรทุก การซื้อขายจากแหล่งแถวโรงเรียน หรือเพื่อนนักเรียน ที่เอาเข้ามาขาย หรือตามสถานบันเทิงต่างๆ เช่นคาราโอเกะ ดิสโก้เธค ผับ โรงภาพยนตร์ ตามแหล่งโต๊ะสนุกเกอร์ วินมอเตอรีไซต์ หรือแม้แต่ในตลาดสด ก็เป็นแหล่งยาบ้าที่มีการซื้อขายกันได้อย่างสะดวก ง่ายดาย และรวดเร็วเมื่อต้องการ

3. แหล่งที่มาของยาบ้าจากการซื้อขายแหล่งขายส่ง หรือผู้จำหน่ายรายใหญ่ โดยการได้มาจากแหล่งขายรายใหญ่ หรือการขายส่งจะเป็นกรณีที่กลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมกรรมการจำหน่ายยาบ้า ร่วมกับการเสพยาบ้าด้วย โดยการได้มาจากแหล่งนี้จะได้ในปริมาณที่ค่อนข้างมาก และสามารถได้ยาบ้าเพื่อเสพยาบ้าโดยการหักแบ่งส่วนที่เป็นกำไร เช่น ยาบ้า 1 คอก ( 200 เม็ด ) จะได้เป็นส่วนกำไรสำหรับเสพยาบ้าอย่างต่ำ 20 เม็ด- 50 เม็ด ขึ้นกับราคาต้นทุนที่รับมาและความต้องการในการเสพยาบ้า กลุ่มตัวอย่างบางรายเข้าสู่การขายยาบ้า โดยช่วยขายให้กับแหล่งใหญ่เพียงเพื่อให้ได้ยาบ้ามาเสพยาบ้าโดยไม่ต้องมีเงินทุน และยังสามารถขายกดราคาตามความต้องการได้ โดยแหล่งที่มาของยาบ้าแหล่งนี้จะตั้งอยู่เฉพาะที่ จากการศึกษาค้นคว้ามีทั้งแหล่งที่เป็นบ้านพักอาศัย เป็นแหล่งใหญ่ หรือใช้การอำพรางแหล่งให้เกิดความปลอดภัยจากการปราบปรามจับกุม เช่น สวนผลไม้ ร้านซ่อมรถมอเตอร์ไซด์ด้านหลังหรือชั้นบนสำหรับขายยาบ้า และฟาร์มเลี้ยงหมู เป็นต้น

ในส่วนของวิธีการซื้อขาย จากการศึกษา สามารถสรุปได้ตามการซื้อขายจากแหล่งยาบ้า 3 แหล่งที่กล่าวมาได้ดังนี้

1. การซื้อขายจากเพื่อนผู้เสพยาบ้าด้วยกัน การซื้อขายจากแหล่งนี้ ใช้การรู้จักคุ้นเคย เป็นการส่วนตัวในการซื้อขาย เป็นการติดต่อกันตัวต่อตัว ซื้อขายแลกเปลี่ยนยาบ้าและเงินโดยไม่ต้องมีวิธีการที่ซับซ้อน ใช้การสื่อสารแบบเห็นหน้า ราคาที่ซื้อขายจากเพื่อนผู้เสพยาบ้าด้วยกันจะมีราคาที่ถูกลง เพราะสามารถต่อรองราคากันได้ และอาศัยความสนิทสนม คุ้นเคยทำให้ขายในราคาที่ค่อนข้างต่ำ อย่างเช่นกรณีของ หนึ่ง จะขายให้เพื่อนในกลุ่มที่โรงเรียนประมาณเม็ดละ 80-100 บาท ถ้าถ้าเป็นคนสนิทมากจะขายให้แค่ 70-80 บาท โดยมีราคาต้นทุนที่หนึ่งรับมาอยู่ในช่วงราคา 50-60 บาท โดยที่หนึ่งบอกว่าถ้าเป็นผู้ขายรายย่อยราคาก็จะสูงกว่านี้คือจะอยู่ในช่วงระหว่าง 120 - 150 บาทต่อเม็ด ส่วนกรณีของ ติว ซึ่งเคยติดเฮโรอีนมาก่อนด้วยการซื้อขายกับเพื่อนเป็นส่วนใหญ่ ติวสามารถขอยาบ้ามาเสพยาก่อนได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีเงิน เช่นเดียวกับวีระและนก ซึ่งจะได้จากเพื่อนเป็นส่วนใหญ่โดยบอกว่า ซื้อได้ราคาถูกลงกว่าและหาขอเพื่อเสพยาโดยไม่มีเงินเพื่อนก็ให้ ในเรื่องของจำนวนเม็ดที่ซื้อขายจากเพื่อน ส่วนใหญ่จะมีจำนวนน้อย เฉลี่ยประมาณ 1-2 เม็ด เพราะการซื้อขายจากเพื่อนมักจะเป็นการซื้อเพราะต้องการเสพยาบ้าในขณะช่วงเวลานั้น ทั้งนี้เพื่อนที่ขายให้นั้นมักจะเป็นเพื่อนที่ไม่ใช่คนที่จำหน่ายยาบ้าอย่างจริงจัง เป็นเพียงเพื่อนที่เสพยาด้วยกัน แต่จากการศึกษา เมื่อกลุ่มตัวอย่างเคยขายให้เพื่อน เมื่อได้เงินกำไร ได้ยาที่ใช้เสพยาจากส่วนแบ่งกำไร จึงมักมีหลายคนที่จะเริ่มเห็นช่องทางจากที่เริ่มต้นขายให้เพื่อนก่อน และผลันตัวเองกลายเป็นผู้ขายรายย่อย จนกลายเป็นผู้ขายรายใหญ่ อย่างกรณีของจ๊อกก็ ู๊ด หนึ่ง หวาน และใหญ่

2. การซื้อขายจากผู้จำหน่ายรายย่อยทั่วไป การติดต่อเพื่อซื้อขายจากแหล่งผู้จำหน่ายรายย่อยนี้ มีรูปแบบการติดต่อสื่อสารเพื่อซื้อขายหลายรูปแบบ อาจจะเป็นการติดต่อโดยตรง หรือใช้การโทรศัพท์สั่งของ หรือจะซื้อจากเด็กที่เป็นสายส่งของแหล่งจำหน่ายรายย่อยก็ได้ จำนวนที่ซื้อขายจากผู้จำหน่ายรายย่อย ขึ้นกับความพอใจของผู้ซื้อ โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างโดยเฉลี่ยจะซื้อประมาณ 4-6 เม็ดต่อครั้ง หรือบางคนซื้อสูงสุดประมาณ 10 เม็ดต่อครั้ง หรือแม้แต่บางคนซื้อแค่เม็ดเดียว ราคาในการซื้อขายจะแพงที่สุดคือคิดจากต้นทุนที่รับมาประมาณ 2 - 3 เท่าตัว เช่นกรณีของ น้อย จะขายในราคาเม็ดละ 120-150 บาท ถ้าบางช่วงที่ยาขาดคือเป็นช่วงที่มีการดำเนินการปราบปรามหรือรณรงค์จับกุมก็จะเพิ่มอีกเป็น 170 - 200 บาท โดยมีราคาต้นทุนอยู่ที่

เม็ดละ 30 - 60 บาท หรือแม้แต่ ไม้ ซึ่งเป็นผู้เสพยาอย่างเดียวแล้วว่า “ ผมจะซื้อจากแหล่งแถวบ้าน เม็ดละ 150 บาทแพงสุด ต่ำสุดเคยซื้อได้ 80 บาท ช่วงเสพยาแรกๆ แต่ตอนนี้ไม่ได้แล้วมีแต่ร่อยกว่าขึ้น ” จากการศึกษพบว่ากลุ่มตัวอย่าง ซื้อขายจากแหล่งผู้จำหน่ายรายย่อยมากที่สุด เพราะเมื่อเริ่มมีการซื้อขายกับเพื่อนก็มีการพูดคุยกันในเรื่องแหล่งซื้อขาย ซึ่งจะเริ่มซื้อเองและหลยรายเข้าไปเป็นเด็กสายให้กับผู้จำหน่ายรายย่อย โดยเหตุผลเพื่อซื้อยาได้ราคาที่ถูกกว่า เพราะเป็นคนวงใน และกลายเป็นคนจำหน่ายรายย่อยมีมากมายหลายรูปแบบทั้งบ้าน แฟลต สถานบันเทิง แหล่งมั่วสุ่มต่างๆ อันเป็นปัจจัยเอื้ออำนวยที่สำคัญที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเสพยาบ้า

3. การซื้อขายจากแหล่งใหญ่ ขายส่ง หรือผู้จำหน่ายรายใหญ่ เป็นการซื้อมาเพื่อจำหน่าย และได้ส่วนแบ่งจำนวนเม็ดที่เป็นกำไรมาเพื่อเสพยา การซื้อขายใช้รูปแบบต่างๆ หลายอย่าง ตั้งแต่การสั่งทางโทรศัพท์โดยใช้รหัสลับ เช่น สั่งหน่อไม้ 20 ปีบ ด้วยเหตุผลเพราะกลัวการดักฟังทางโทรศัพท์ หรือการใช้รูปแบบการเข้าไปแหล่งใหญ่เองแต่ต้องใช้อำพรางหรือบิดเบือนการซื้อขาย ไม่ใช้รูปแบบการแลกเปลี่ยนสินค้าและเงินโดยตรง แต่จะใช้รูปแบบต่างๆ เช่น การนำรถไปซื้อผลไม้ในสวนซึ่งยาบ้าจะผูกติดมากับผลไม้ เช่น การซื้อที่สวนมะพร้าว สวนส้มโอ หรือจะเป็นการปลอมเป็นคนส่งของ เช่น อาหารหมู หรือแม้แต่การนำรถไปซ่อมแต่แท้จริงคือการไปรับยาบ้านอกจากนี้การนัดแนะส่งสินค้าแบบปกปิด และอำพรางความจริงก็นำมาใช้นำมาใช้ เช่นการปลอมตัวเป็นคนกวาดขยะ โดยเอายาบ้าวางไว้กับพื้นข้างขยะ การนำยาบ้าใส่มาตามตะเข็บกางเกง ยีนส์ การยัดใส่ในพื้นที่รองเท้า กลุ่มตัวอย่างที่เข้าไปพัวพันกับกลุ่มนี้เป็นผู้จำหน่ายยาบ้าอย่างจริงจัง โดยมีปริมาณการซื้อขายที่เป็นจำนวนมาก โดยปกติ 1 คอก ( 200 เม็ด ) ขึ้นไป โดยราคาจะเป็นราคาขายส่งที่ค่อนข้างถูก คือเม็ดละ ประมาณแค่ 20 บาท - 30 บาท สำหรับแหล่งใหญ่ที่สนิทสนมและคบหาสมาคม มีการซื้อขายกันมานานก็จะได้ราคาที่ถูกกว่าประมาณเม็ดละไม่ถึง 10 บาท โดยเฉพาะคนที่ไปรับจากแหล่งผลิต ทั้งนี้ การที่จะเข้าไปเป็นผู้ซื้อกับผู้จำหน่ายรายใหญ่ได้นั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายนัก จากการศึกษพบว่า กลุ่มตัวอย่างต้องอาศัยการทำให้เกิดความไว้วางใจได้เป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งหลายรายต้องให้การรู้จักเป็นการส่วนตัวของคนภายใน และนอกจากนั้นยังมีการถูกทดสอบความกล้า ทดสอบความบริสุทธิ์และการเชื่อใจได้และจะไม่หักหลังก่อนที่จะได้รับการไว้วางใจให้เข้าไปแหล่งใหญ่และซื้อขายยาบ้าอย่างเช่น กรณีของจ๊อกกี้ โดยมากจะไม่มีใครรู้ว่าเธออยู่บนบ้าน ตึกแถว เพราะข้างล่างเป็นร้านซ่อมรถของสามีที่ใช้ในการบิดเบือน จ๊อกกี้ใช้วิธีการสั่งซื้อทางโทรศัพท์ โดยมีรหัสลับคือหน่อไม้กระป๋อง “ หน่อไม้ หมายถึงยาบ้า กระป๋องหมายถึงจำนวนคอกหรือห่อ ” จ๊อกกี้เล่าให้ฟังอย่างตั้งใจ และครั้งแรกที่เธอไปเองถึงแหล่งใหญ่เป็นสวนมะพร้าวที่

ราชบุรี โดยการติดต่อของเด็กสายวงโน ซึ่งรู้จักกับคนในแหล่งนั้น ครั้งแรกที่เธอไป ไม่ได้รับยา เพราะคนในแหล่งใหญ่ไม่ไว้ใจ ต้องใช้ความพยายามถึง 3 ครั้ง ผ่านสถานการณ์ซึ่งจำได้ตลอดชีวิต จากที่เธอเล่าให้ฟังว่า " เขาเอาปืนจ่อหัวเลย ชูว่าถ้าตูกตึกเป็นตายอย่างเดียว อีกรอบหนึ่งเขาให้ ถ้อยหาไว้ แล้วก็แก้งว่ามีตำรวจขอค้นตัวดูการหาวิธีเอาตัวรอดมาได้อย่างไร ครั้งที่ 3 เขาตามมาที่บ้าน ดูว่าเป็นอย่างไร" นั่นคือวิธีการทดสอบความเชื่อถือ เชื่อใจของวงการจำหน่ายยาบ้าที่เกิดขึ้นกับจ๊อกกี้ ซึ่งจากการศึกษา จึงพบว่ามีเพียง กลุ่มตัวอย่าง 4 รายที่ซื้อยาจากแหล่งใหญ่ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ขาดความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน รวมทั้งเป็นการยากที่จะหลุดพ้นจากวงการของยาบ้าได้

### วิธีการเสพยาบ้า

จากการศึกษา พบว่า วิธีการเสพยาบ้าของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 รายมีความแตกต่างกัน ซึ่งสามารถสรุปได้ เป็น 4 แบบ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. การกิน การเสพยาโดยวิธีการกิน พบได้ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ใช้แรงงาน ผู้ขับรถบรรทุก และคนทำงานกลางคืน โดยมีความเชื่อที่ว่า ทำให้ไม่ง่วงนอน และสามารถทำงานได้มากขึ้น การเสพยา โดยการกินมีทั้งการกินแบบกินยาทั่วไป และการกิน ผสมกับเครื่องดื่มชูกำลัง อย่างกระทิงแดง ลิฟไฟ เอ็มร้อย การกินจะแบ่งกินครั้งละหนึ่งในสี่เม็ด หรือครึ่งเม็ด ผสมลงในขวดเครื่องดื่มแล้วจิบทีละน้อยขณะขับรถบรรทุก หรือทำงานหนัก นอกจากนี้ ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างบางรายที่เริ่มต้นครั้งแรก โดยการกิน มักจะเปลี่ยนมาเป็นการเสพยาโดยการดูดควันระเหย ด้วยเหตุผลว่าออกฤทธิ์ได้เร็วกว่า และทำให้อยู่ได้นานกว่า เช่นกรณีของ วีระ ที่เริ่มเสพยาโดยการกินก่อน และ 2 สัปดาห์ต่อมาก็เปลี่ยนเป็นการดูดควันระเหยและใช้วิธีนี้เรื่อยมา

2. การสูบ เป็นวิธีการเสพยาที่พบในกลุ่มตัวอย่างที่เคยผ่านการใช้กัญชาและบุหรี่ปาก่อน วิธีการเสพยาโดยการบดยาบ้าให้ละเอียดแล้วโรยใส่ในไส้บุหรี่ปาก และใช้วิธีโรยขณะสูบกัญชา จากการศึกษาวิธีการเสพยาแบบนี้ ไม่ค่อยนิยมนัก และจะเป็นการทดลองเสพยาสำหรับคนที่เคยเสพยากัญชา และในรายที่เริ่มต้นทดลองกับบุหรี่ปาก่อน และพบอีกว่า ในเวลาต่อมามักจะเปลี่ยนเป็นวิธีการดูดควันระเหยเป็นส่วนใหญ่ เพราะไม่ได้รสชาติดีเท่าการดูดควัน

3.การฉีดยา เป็นวิธีการเสพยาบ้า ที่พบเพียง 1 รายของกลุ่มตัวอย่าง คืออู๊ด ผู้ซึ่งเคยใช้เฮโรอีนมาก่อนโดยการฉีดเข้าเส้น การเสพยาบ้าฉีดยาในยาบ้า อู๊ดเล่าว่า " ทำเหมือนผง คือผสมน้ำให้ละลายแล้วใช้สร้งดูดฉีดเข้าเส้น" อู๊ดเคยเสพยาบ้าแบบนี้เพียง 2 - 3 ครั้ง แล้วเปลี่ยนเป็นดูดควันระเหย เพราะการออกฤทธิ์จะดีกว่าการฉีด และทำได้ง่ายขึ้นกว่าการฉีด

4. การดูดควันระเหย เป็นวิธีการเสพยาบ้าที่พบมากที่สุด ของกลุ่มตัวอย่าง โดยให้ความเห็นว่าการออกฤทธิ์และได้ความเมาที่ทำให้เพลินดีกว่า โดยวิธีการดูดควันระเหยนี้แบ่งออกเป็น 2 แบบใหญ่ คือ

4.1 การดูดควันระเหยโดยไม่ผ่านน้ำ คือวิธีการเสพยาบ้าที่ใช้การเผายาบ้าในกระดาษพรอยด์พับเป็นกรวย แล้วใช้ไฟลนเผา แล้วเสพยาบ้าโดยใช้หลอดกาแฟหรือการพับกระดาษเป็นมวนดูดเอาควันที่ระเหยออกมา เป็นวิธีที่นิยมมากในกลุ่มนักเรียน ใช้เสพยาบ้าในโรงเรียน เพราะทำได้ง่าย ยาออกฤทธิ์เร็วและมีความเมาเป็นที่พอใจ นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เคยเสพยาบ้าโดยการกินสูบและฉีดก็จะหันมาใช้วิธีนี้ในเวลาต่อมา

4.2 การดูดควันระเหยโดยผ่านน้ำ เป็นวิธีการเสพยาบ้าที่ลดการระคายเคืองทางเดินหายใจของกลุ่มตัวอย่างได้ การเสพยาบ้าวิธีนี้ใช้การเผายาบ้าโดยแบ่งหรือบดเป็นชิ้นเล็ก ๆ เผาในกระดาษพรอยด์เช่นเดียวกับวิธีแรก แต่การดูดควันจะมีอุปกรณ์เข้ามาเพิ่มซึ่งเป็นลักษณะของภาชนะทรงกระบอกภายในบรรจุน้ำและมีท่อต่อเพื่อรับควันที่เผายาบ้าจากพรอยด์ เข้ามาผ่านน้ำในภาชนะดังกล่าว ซึ่งโดยมากกลุ่มตัวอย่างจะใช้ขวดพลาสติก การดูดจะใช้ปากจ่อ หรืออมภาชนะด้านบนดูดควันระเหยที่ผ่านความชื้นจากน้ำขึ้นมา กลุ่มตัวอย่างหลายรายเสพยาบ้าวิธีนี้เมื่ออยู่ในบ้าน หรือเข้าแหล่งที่มีอุปกรณ์พร้อม โดยไม่ต้องพกติดตัว และจะทำสลับกับการเผาสดไม่ผ่านน้ำในกรณีที่เสพยาบ้านอกสถานที่ที่หาอุปกรณ์ไม่ได้

### รูปแบบการเสพยาบ้า

จากการศึกษา รูปแบบการเสพยาบ้า พบว่า ไม่มีความแน่นอนตายตัวของรูปแบบที่ต้องเสพยาบ้าร่วมกันเป็นกลุ่มหรือต้องตัวใครตัวมัน แต่การเสพยาบ้าจะขึ้นกับวิธีการเสพยาบ้าดังกล่าวมาข้างต้น คือ การเสพยาบ้าโดยการกิน จะพบในกลุ่มของคนขับรถบรรทุก และคนใช้แรงงาน ซึ่งจากการศึกษาพบว่า เป็นการเสพยาบ้าของแต่ละบุคคลแยกกันไป โดยจะมีโอกาสพบเจอคนอื่นๆบ้างตามจุดพักหรือ



ปี่มน้ำมัน ในกรณีของคนขับรถบรรทุก ส่วนคนที่ใช้แรงงานอย่างเช่นการรับจ้าง เมื่อเวลาพักก็จะคุยกันเรื่องการเสพยาและต่างคนต่างเสพยา

ในส่วนวิธีการเสพยาโดยการสูบหรือดูดควันระเหย พบว่า ต้องได้รับการแนะนำจากคนอื่นที่เคยเสพยา ฉะนั้นในครั้งแรกๆ หรือช่วงแรกของการติดเสพยาจะใช้วิธีการเข้าหากลุ่มเพื่อนผู้เสพยา เมื่อต้องการเสพยาและในช่วงต่อมา ก็จะเริ่มสามารถเสพยาเองได้ โดยการหาอุปกรณ์และสถานที่เป็นของตนเอง ส่วนใหญ่พบว่า นักเรียนมักจะเป็นกลุ่มที่ชอบรวมตัวกันเสพยาในสถานที่ใดที่หนึ่งมากกว่ากลุ่มอื่นๆ ทั้งนี้ ขึ้นกับโอกาส สถานที่ และความพร้อมของอุปกรณ์การเสพด้วย

### ปริมาณและความถี่ในการเสพยาบ้า

จากการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีปริมาณและความถี่ในการเสพยาบ้าที่ต่างกันแล้วแต่แต่ละบุคคล โดยขึ้นกับวิธีการเสพยาและช่วงระยะเวลาที่เคยเสพยาผ่านมาแล้วมากน้อยขนาดไหน โดยสามารถอธิบายสรุปได้ดังนี้

ปริมาณและความถี่ในการเสพยา ขึ้นกับวิธีการเสพยาของแต่ละบุคคลโดยพบว่า ถ้าเป็นการเสพยาแบบกิน ปริมาณการเสพก็จะน้อยคือประมาณ วันละ 1 - 2 เม็ด โดยมีทั้งการกินแบบยาทั่วไปหรือการผสมในเครื่องดื่มชูกำลัง ซึ่งใช้วิธีการจับที่ละเม็ดแต่บ่อยครั้ง หรือการแบ่งผสมทีละครึ่งเม็ดในเครื่องดื่มก็ได้สำหรับในรายที่ใช้วิธีการเสพยาแบบดูดควันระเหยจะใช้ในปริมาณที่มากกว่าต่อวัน โดยพบว่า ช่วงแรกๆของการเริ่มเสพยาจะใช้ในปริมาณที่น้อยๆ โดยเริ่มจากการแบ่งเผาในปริมาณหนึ่งในสี่เม็ด หรือครึ่งหนึ่ง ในแต่ละครั้งของการเสพก็จะใช้ยาบ้ารวมประมาณ 2 - 3 เม็ด และต่อมาก็จะมีการเพิ่มปริมาณการใช้ขึ้นเรื่อยๆ ตามความถี่บ่อยของการเสพ ซึ่งพบว่า บางคนเสพเพียงวันละครั้งเดียวจนถึงบางคนเสพตลอดทั้งวันไม่แน่นอน โดยมีปริมาณของเม็ดยาบ้าที่ใช้สูงสุดต่อวัน บางรายสูงถึง 40 - 50 เม็ด โดยใช้วิธีการเผาทีละเม็ดและเสพทั้งวันทั้งคืน ทั้งนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ผลิตตัวเองจากคนเสพอย่างเดียวมาเป็นการจำหน่ายด้วย มีปริมาณและความถี่ในการใช้ยาบ้าสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนเสพอย่างเดียว ทั้งนี้เพราะไม่ได้เสียเงินในการซื้อขายเพื่อเสพ การหันมาจำหน่ายด้วยทำให้มียาบ้าเสพได้ตามความต้องการและเป็นสิ่งจูงใจให้เสพมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างเช่นกรณีของ น้อย จีอกี้ หนึ่ง และหวาน

## สถานที่และเวลาในการเสพติดยาบ้า

จากการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง จะใช้สถานที่ในการเสพติดยาบ้า โดยพยายามเลือกที่ที่เป็นสถานที่ที่ไม่ให้มีบุคคลอื่นเข้ามายุ่งเกี่ยว นอกจากกลุ่มผู้เสพติดยาบ้าด้วยกันเอง และส่วนใหญ่พยายามปกปิดไม่ให้ใครพบเห็นขณะเสพติด โดยเลือกสถานที่ที่เป็นสัดส่วนไม่เปิดเผยนัก โดยสามารถสรุปสถานที่สำหรับใช้เสพติดได้ดังนี้

1. บ้าน โดยที่กลุ่มตัวอย่างจะพยายามปกปิดพฤติกรรมของตนไม่ให้คนในบ้านรู้ ในระยะแรกที่เริ่มเสพติด จะไม่เสพติดในบ้าน จนกระทั่งเมื่อคนในบ้านรู้ หรือเมื่อเสพติดติดอย่างจริงจังแล้ว ก็จะเริ่มมีพฤติกรรมเสพติดในบ้าน โดยกลุ่มตัวอย่างจะใช้ห้องนอน ห้องน้ำเพื่อให้เกิดความมิดชิดมากที่สุด โดยหาจังหวะที่คนในบ้านไม่อยู่หรือช่วงดึกๆที่ทุกคนนอนหลับแล้ว ต่อมาก็จะเริ่มนำอุปกรณ์เข้ามาเก็บและซ่อนไว้ในบ้านในที่คิดว่าลับตาคน เช่น ใต้เตียงนอน ห้องเก็บของ

2. โรงเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนจะเริ่มเสพติดในโรงเรียนโดยรวมกับเพื่อนๆ ใช้สถานที่คือในห้องน้ำมากที่สุด ตามด้วยห้องเรียนหรือบนตัวอาคารที่ไม่มีผู้คนผ่านไปมา หรือบางคนใช้ด้านหลังโรงเรียน ซึ่งเป็นแปลงเกษตร หรืออาคารเก็บของเป็นที่ลับตาคนเป็นแหล่งมั่วสุมเสพติด โดยอาศัยเวลาพักเที่ยงและหลังเลิกเรียนรวมตัวกันเสพติด หรือแม้แต่การหนีเรียนไม่เข้าชั้นเรียนก็จะไปมั่วสุมกันในที่ดังกล่าว เมื่อถูกจับได้โดยครูก็จะพยายามหาสถานที่ใหม่ในการมั่วสุมต่อไป

3. แหล่งซื้อขาย เป็นอีกแหล่งที่มีการเสพติดกันตลอดเวลา โดยมีคนเข้าออกเพื่อซื้อขายกันตลอดเวลา ซึ่งแหล่งซื้อขายอาจเป็นในลักษณะของบ้าน สลัม หรือแหล่งมั่วสุมในสถานบันเทิงต่างๆ ทั้งในเดสก์ท็อป ผับ คาราโอเกะ โต๊ะสนุกเกอร์ โรงภาพยนตร์ หรือแม้แต่ในตลาดสด กลางทุ่งนาในไร่สวน ถ้ามีการซื้อขายที่ไหนก็จะมีคนเสพติดที่เป็นแหล่งมั่วสุมที่นั่นเสมอ

4. ที่ทำงาน พบในกลุ่มที่รับจ้างใช้แรงงานหรือผู้ขับรถบรรทุก จะมีการเสพติดในที่ที่ทำงานอยู่ โดยที่หลายแห่งเจ้าของหรือผู้ประกอบการเองเต็มใจและรู้เห็นด้วยในการให้ลูกจ้างของตนเองเสพติดยาบ้า เช่น กรณีของ ดัน ซึ่งเคยมีเถ้าแก่ให้ใช้ยาบ้าในการขับรถส่งข้าว และมีก็เช่นกัน เถ้าแก่เป็นคนซื้อให้และแจกแก่ลูกจ้างเพื่อให้ทำงานได้มากและนานขึ้น สำหรับกลุ่มตัวอย่างอีกกลุ่มที่ใช้แรงงาน ซึ่งบางคนทำงานกลางแจ้งแบกหาม ก็จะใช้ช่วงเวลาพักหรือการหาร่มไม้ซึ่งลับตาผู้คนในการเสพติดยาบ้า

สำหรับเวลาในการเสพยา พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่มีการกำหนดแน่นอนตายตัวในการเสพยาแล้วแต่แต่ละบุคคล โดบปกติมักจะเสพยาเมื่อรู้สึกว่ายาบ้าเริ่มหมดฤทธิ์ ซึ่งจะมีอาการง่วง เพื่อย ไม่มีเรี่ยวแรง จะเริ่มหาทางเสพยาต่ออีก บางรายจะเสพยา เมื่อตื่นตื่นนอนใหม่ๆ เป็นประจำและเสพยาอีกครั้งเมื่อเริ่มง่วง หรือในกรณีนักเรียนก็จะเสพยาก่อนออกจากบ้านตอนเช้า หรือไม่ก็จะไปเสพยาที่โรงเรียนตอนพักเที่ยง หรือหนีเรียนไปเสพยาอยู่กับเพื่อนในช่วงเช้าและจะเสพยาอีกครั้งในตอนดึกเมื่อยาเริ่มหมดฤทธิ์

นอกจากนี้ ยังพบว่า บางรายจะเสพยามากขึ้น ในวันที่ต้องการทำงานมากขึ้น บางรายจะเสพยาออกไปเที่ยวสถานบันเทิงเพื่อให้เกิดความสนุกสนานได้เต็มที่มากขึ้น และเมื่อกลุ่มตัวอย่างติดหนักขึ้นจากการเสพยามาเป็นระยะเวลาและมีปริมาณสูงๆ ก็จะมีอาการหนักขึ้นเรื่อยๆ ทั้งวันทั้งคืนไม่หลับนอน ซึ่งพบว่าจำนวนสูงสุดของการไม่ยอมหลับพักผ่อนเมื่อเสพยาบ้าแล้วคือ 9 วัน โดยมีส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 3 - 7 วัน ซึ่งพบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เสพยาในปริมาณมากๆ และไม่พักผ่อนก็จะเริ่มมีอาการหลอนประสาทและร่างกายทรุดโทรมมากขึ้นซึ่งจะได้นำเสนอผลการศึกษาในลำดับต่อไป

### สภาพชีวิตที่เปลี่ยนแปลงหลังเสพยาติดยาบ้า

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการเปลี่ยนแปลงต่างๆ เกิดขึ้น หลังจากที่ถูกกลายมาเป็นผู้เสพยาบ้า โดยเริ่มจากการเปลี่ยนแปลงด้านสุขภาพร่างกาย จากฤทธิ์ของยาบ้าที่ทำให้การพักผ่อนและการรับประทานอาหารน้อยลง ทำให้มีผลต่อสุขภาพร่างกายซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เห็นชัดเจนที่สุด นอกจากนี้ยังมีการเปลี่ยนแปลงเรื่องพฤติกรรมสังคมอันได้แก่ความพยายามที่จะห่างเหินกับสมาชิกในครอบครัว ติดเพื่อนและให้ความสำคัญกับการเสพยาบ้ามากขึ้น จนทำให้เกิดผลกระทบต่อการศึกษาและการทำงาน การเปลี่ยนแปลงด้านลักษณะนิสัย อารมณ์และความประพฤติ และการเปลี่ยนแปลงทางจิตประสาท ซึ่งจะพบในรายที่เสพยานานและปริมาณสูง รายละเอียดของการเปลี่ยนแปลงต่างๆ มีดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงด้านสุขภาพร่างกาย โดยการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเกิดจากฤทธิ์ของยาบ้า ที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงในเรื่องของการพักผ่อนและการรับประทานอาหารที่น้อยลงและไม่เป็นเวลา ทำให้ร่างกายผอมโทรม น้ำหนักลด ขอบตาเขียวคล้ำ บางรายมีผิวหนังมากขึ้น ผิวหยาบและคล้ำขึ้นโดยเฉพาะผิวหนัง บางรายจะเริ่มมีอาการเจ็บป่วย เช่น อาการปวดและจุกเสียด

ท้องจากโรคกระเพาะอาหาร ปวดศีรษะและเบลอ ความสามารถในการจำลอง สมาริชั่น นอก จากนี้พบว่าผู้เสพยาบ้าหลายราย เมื่อเริ่มเสพยาในระยะเวลาแรกๆ จะไม่สนใจตนเอง ปล่อยให้ร่างกายทรุดโทรมมากขึ้น จนเสพยาไประยะหนึ่งเมื่อการเปลี่ยนแปลงของสุขภาพร่างกายมีมากขึ้น ก็จะเริ่มมีการดูแลเอาใจใส่ตนเองมากขึ้น เพื่อปกป้องสภาพร่างกายที่ทรุดโทรมจากการเสพยาบ้าโดยวิธีการต่างๆ ทั้งการทานยาบำรุง การใช้ครีมและโลชั่นบำรุงผิว การให้ความสำคัญกับการแต่งกายมากขึ้น ซึ่งพบว่ากลุ่มผู้เสพยาบ้าจะเอาใจใส่ตัวเองมากกว่ากลุ่มอื่นๆ ตัวอย่างที่พบได้แก่

สอง เด็กหนุ่มวัย 19 ปี เชื้อสายจีนสองจึงมีตาตึกเล็ก ชั้นเดียว ผิวขาวเมื่อบวกกับรูปร่างที่สูงเพรียว สองจึง จัดได้ว่า เป็นคนหนึ่งที่ดูดี ซึ่งเป็นสิ่งที่สองภูมิใจ และสร้างความมั่นใจให้กับสองได้ เมื่อต้องกลายมาเป็นผู้เสพยาบ้า ซึ่ง ก่อนหน้านั้นสองเริ่มต้นจากบุหรี กาว กัญชา มาเป็นลำดับ แต่ความหึงพอใจหยุดอยู่ที่การเสพยาบ้าและเริ่มติดหนักขึ้น สิ่งที่สองต้องเจอคือการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย สองเล่าว่า "เมื่อก่อนผมดูดีนะ(กัญชา) ตมกาวก่อน ก็เริ่มผอมแล้วพอมามาไม่ได้นอนเลย เทียวตลอดน้ำหนักลดลงอีก เหมือนผีดิบเลยพี่ โทรม ขอบตานั้นดีขึ้นแล้วนะเพราะใช้ครีมทา เมื่อก่อนจะคล้ำมาก เพราะผมขาว มันเลยเห็นชัดไปไหนก็ต้องใส่แว่นดำปิดไว้" สิ่งที่สังเกตได้ขณะพูดคุยกับสองคือ รอยฝ้าที่เกิดบนใบหน้า เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากเสพยาบ้า ส่วนอาการผิดปกติ ของร่างกายที่พบในสองอีกคือ การเป็นโรคกระเพาะอาหารซึ่งจะมีอาการเป็นช่วงๆ "โรคกระเพาะเป็นมานานตั้งแต่เริ่มติดยา แต่มีอาการหนักตอนไม่ได้กินข้าวไม่ได้นอน ตอนนั้นปวดท้องมาก จะอวก แต่ไม่อวกจำได้ว่าพ้อพาไปหาหมอนึกว่าเป็นไส้ติ่ง หมอบอกเป็นกระเพาะอักเสบ"

หวาน วัย 20 คนหนึ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน เมื่อกลายมาเป็นผู้เสพยาบ้า หวานไม่เคยเสพยาอย่างอื่นมาก่อน เริ่มต้นจากยาบ้าพร้อมกับบุหรี สิ่งที่หวานพบว่าการเปลี่ยนแปลงมากที่สุดต่อสุขภาพร่างกายคือใบหน้า "เมื่อก่อนหวานจะดูแลหน้าดีมากทั้งครีมทั้งวิตามินอี ต้องแยกด้วยนะคะว่าอันไหนใช้กลางวันใช้กลางคืน ใครๆ ก็ชมว่าหน้าใส" เมื่อกลายมาเป็นผู้เสพยาบ้า หวานเริ่มเห็นการเปลี่ยนแปลงจากการเป็นสิวมามากขึ้นและที่สำคัญที่ทำให้เธอต้องดูแลตนเองมากขึ้นคือ ความโทรม จากขอบตาคคล้ำ ริ้วรอยมากขึ้น "แรกๆ ก็ธรรมดาเพราะ

ติดเสพยาเสพติดตัวเองก็เออผอมนะ พอนานๆ เข้าดูกระจกตกใจทำไมเรา  
 โทรมขนาดนี้ ไม่ได้ชมตัวเองนะพี่ หนูก็ว่าหนูหน้าตาโอเคนะ แต่แหมดูขอบตาสิ  
 คล้ำ ฝ้าก็เริ่มขึ้น เอาละที่นี้ต้องบำรุงใหญ่เลย ครีมอะไรแพงๆ ก็ต้องซื้อมาใช้ แต่  
 ก็ไม่หาย トラบไตที่เสพยาอยู่ที่ไม่หาย แต่ก็ทำไว้ เอาแป้งโปะด้วยก็ช่วยได้บ้าง"  
 หวานเป็นคนหนึ่งที่เสพยาเยอะมากต่อวัน อาการเบลอเกิดขึ้นเป็นบางครั้ง เมื่อไม่  
 ได้นอนติดต่อกันหลายๆ วัน หวานเล่าว่า "สูงสุดก็คงประมาณ 4-5 วันไม่ได้นอน  
 เลย ไปตลอดบ้านเพื่อน นั่งคุยกัน เล่นไพ่ ตอนเย็นก็ไปเข้าเรค เหนื่อยก็พักเสพยา  
 จนมาถึงที่นอนเป็นนอน แบบไม่รู้สึกละ 2-3 วัน ตื่นมาเฉพาะเวลาหิว ก็กินแล้ว  
 กินนอนต่อ พอได้ที่ก็เสพยาอีก แบบนี้แหละ ถึงได้ผอมโทรมกันเป็นผีเดินได้"

หมวด หนุ่มวัย 36 ปี ขับรถบรรทุกส่งสับปะรดพุดถึงสุขภาพของตนหลังเสพยาบ้าว่า "ผอม  
 ลงเยอะ เรื่องโทรม ผมมันก็โทรมอยู่แล้ว แต่ไม่ได้นอนมากกว่า ขับรถอย่างเดียวก็  
 ไม่เท่าไร แต่บางทีเราก็ต้องขับประจวบขึ้นลงรถด้วย เหนื่อยแต่ไม่ได้นอน เสพยา  
 ก็อยู่ได้ เล่นไพ่ต่อจนสว่าง ซ้าวกก็ไม่ค่อยได้กิน เพราะมันไม่หิว ก็เคยปวดท้อง  
 แพนเขาก็ให้กินแอนตาซิล จนต้องกินประจำด้วยช่วงนั้น"

ชิง หนุ่มวัย 17 ปี รูปร่างสูงผอม ผอมยาวประโหล ซึ่งเป็นคนหนึ่งที่แรกเห็นแล้วน่าจะรู้  
 ว่าเป็นคนติดยา เพราะด้วยความผอมแห้ง ดูโทรม และที่เด่นมากคือใบหน้าที่  
 ขอบตาคล้ำเป็นวงรอบกระบอกตาอย่างเห็นได้ชัด หน้าตาซูบ ถึงแม้ว่าชิงจะ  
 พยายามทำทุกอย่างเพื่อให้ใบหน้าตัวเองดูดีขึ้นกว่านี้ก็ตาม แต่สิ่งที่ปรากฏขณะ  
 สัมภาษณ์ทำให้เห็นว่าชิงเป็นคนหนึ่งที่เสพยาหนักและเสพยามานาน และเขาก็ยอมรับ  
 " ผมเริ่มตั้งแต่ ป.6 จนถึงตอนนี้ก็ 4-5 ปีได้ ลองมาหมดยกเว้นผง(เฮโรอีน)  
 บุหรี่ กาว ก็ดูชา และมาสุดท้ายที่ม้า" เมื่อถามเหตุผลกับชิงว่าทำไมถึงไม่เล่น  
 เฮโรอีน คำตอบที่ได้มันแสดงให้เห็นได้ว่า ชิงเป็นคนหนึ่งที่รักสวยรักงามอยู่บ้าง"  
 มันต้องใช้เข็มเบี นรอยที่แขนผมไม่ชอบ คนเห็นเขาก็รู้ว่าเล่นผง แต่ม้าก็  
 โทรมผอมเหลือแต่กระดูก ก็ไม่ชอบหรอก เมื่อก่อนผมไม่ผอมขนาดนี้นะพี่ ดูดีกว่า  
 นี้ แต่ตาสีนี้เป็นตั้งแต่กาวแล้ว พอมาเล่นม้าก็ผอม ไม่กินไม่นอน มันก็เลยไปเป็น  
 ผีจิ้งไปเลย" นอกจากความผอมแล้วอาการเบลอ ปวดศีรษะและขาดสมาธิก็เริ่ม  
 เกิดขึ้น เมื่อหันมาเสพยาบ้า "ตอนก่อนออกจากโรงเรียน ผมพยายามไปสอบ

วิชาหนึ่ง แต่ไม่อ่านหนังสือ ก่อนเข้าสอบก็เล่นก่อนรอบหนึ่งที่ห้องน้ำ พอเข้าไปนั่งสอบเริ่มเบลอ อ่านไม่รู้เรื่อง เหมือนไม่มีสมาธิ อ่านอยู่นั้นข้อเดียว 2-3 รอบก็ไม่เข้าใจแบบจำไม่ได้ว่าจะอะไรก็เลยไม่เอาแล้ว กาเดาจนหมดทุกข้อเลย"

สร วัย 14 ย่าง 15 ผู้นี้ เคยมีน้ำหนักที่เธอบอกว่าต่ำสุดคือ 28 กิโลกรัม เพราะขณะที่เธอมาเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลลัญญรักษ์นี่ เธอผอมบางมาก เธอเล่าถึงเรื่องน้ำหนักอย่างภูมิใจให้ฟังว่า "สรสูงประมาณ 60 เซนติเมตรคะ ตอนนี้น้ำหนักขึ้นมาเยอะมากประมาณ 6-7 กิโล ตอนนี่ 35 กิโล แล้ว" เธอยิ้มด้วยความพอใจ แล้วเล่าต่อว่า สมัยที่เธอเสพยาใหม่ๆ ผอมมาก จนได้ฉายาจากเพื่อนกลุ่มเสพยาด้วยกันว่า "อีแห้ง" สรเป็นคนหนึ่งที่มีโรคกระเพาะ อาหารเพิ่มมาเป็นโรคประจำตัวจากที่ไม่เคยเป็นมาก่อนหน้านี้ เลยด้วยนิสัยเดิมที่ไม่ใช่คนที่สำอองอย่างสาววัยรุ่นทั่วไป เมื่อมาเป็นคนเสพยาบ้าและตามด้วยบุหรี่ สรจึงดูโทรมมาก ผิวดำเข้มเข้มเกือบดำ ทำให้มองไม่เห็นความลึกคล้ำของกระบอกตา สรกล่าวถึงสิ่งที่เปลี่ยนแปลงของร่างกายว่า "แยเลยปกติก็ซีห่วยสุดสุดอยู่แล้วยังตอนน้ำหนัก 28 กิโล ลมพัดแทบจะปลิว ไม่ได้เสพยาก็จะมีแรง อยู่ไม่ได้เลยบางทีจูบ เบลอ ต้องเสพยาตลอด โทรมก็ข้างมัน" คือคำพูดที่ยืนยันได้ว่าผู้เสพยาบ้ามีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องของสุขภาพร่างกาย

2. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสังคม จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างเมื่อเสพยาบ้า จะเริ่มพยายามห่างเหินกับสมาชิกในครอบครัว ไม่ชอบอยู่บ้าน เพราะกลัวว่าคนในครอบครัวจะรู้ว่าตนเสพยาบ้า หรือเมื่อต้องอยู่บ้านก็มักจะพยายามหลบผู้คนที่เก็บตัวอยู่ในห้องคนเดียว สื่อสารกับผู้คนและคบหาสมาคมกับบุคคลอื่นๆ น้อยลง เพราะเกรงว่าจะถูกรังเกียจ โดยเฉพาะกลุ่มนักเรียนที่เสพยาบ้าจะรวมตัวกันและคบหากันเฉพาะกลุ่มที่เสพยาเหมือนกัน และจะให้ความสำคัญกับการเสพยาบ้ามากกว่ากิจกรรมอื่นๆ ซึ่งทำให้บางคนไม่สนใจการเรียน ขาดเรียนหนีเรียน บางรายส่งผลเสียต่อการทำงาน อย่างเช่นตัวอย่างผู้เสพยาต่อไปนี้

ปลา เป็นคนหนึ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสังคมอย่างเห็นได้ชัดเจน หลังจากที่ปลาเริ่มติดยาบ้า ปลาจะไม่กลับบ้าน หนีไปอยู่หอพักกับ เพื่อนๆที่เสพยาด้วยกัน กลางคืนจะรวมกลุ่มกันขับมอเตอร์ไซด์ เที่ยว กลางวันก็

นอนไม่สนใจใคร ปลาเล่าถึงเรื่องนี้ว่า “แรกๆ ยอมรับว่ากลัวแม่มือ เขาคงยอมรับไม่ได้แน่คิดอย่างนั้น ก็ไม่ค่อยเข้าใกล้เขา แอบเข้าบ้านดึกๆ ก็เข้าห้องเลย บางทียายก็เรียกกินข้าว ก็ไม่ลงมา เขาก็เริ่มบ่นว่ามันเป็นอะไร ไม่กินข้าวกินปลา ไปไหนชอบกลับบ้านดึก ก็ยิ่งกลัวเขารู้ ก็ไม่กลับอยู่กับเพื่อน เสพย์กันทั้งวันทั้งคืน” ปลายอมรับว่าตนเองพยายามหนีครอบครัว เสพย์ยาบ้าประชดพ่อแม่ เมื่อคิดได้ก็ติดมันจนถอนตัวไม่ได้ “พอดตกเป็นทาสมัน ก็ยิ่งต้องเล่นมันมากขึ้น บางทีก็คิดทำไมเราทำแบบนี้ พอนึกถึงบ้านก็ช่างมันไม่มีใครเขารักเรา เพื่อนๆ ก็บอกคิดมาก เล่นดึกกว่า ก็ยิ่งเล่นมากขึ้นใช้ห้องพักเป็นแหล่ง ใครๆ จะเสพย์ก็มาที่นี่ วันๆ มีคนเข้าออกตลอด ปลาที่เฝ้าห้อง โรงเรียนไม่ไปเลย จนต้องออก”

ตบ ผู้ซึ่งอยู่กับยายเล่าว่า “ตอนติดใหม่ๆ ยายไม่รู้หรือว่าเขาไม่ค่อยสนใจอยู่แล้ว ไปอยู่บ้านเพื่อนก็แถวเดียวกันกับบ้านยายนั่นแหละ บางทีนอนที่นั่น พอสายๆ ก็จะตื่นกลับมาบ้านอาบน้ำแล้วก็ออกไปเรื่อยเปื่อย เดินห้างหรือไม่กี่ไปหาเพื่อนคนอื่นๆ บ้าง” เมื่อตบติดมากขึ้น ก็เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงมากขึ้น การเจอหน้าระหว่างยายกับตบก็น้อยลงตามลำดับ ยิ่งโดยเฉพาะกับแม่ซึ่งไม่ได้อยู่ด้วยกันก็ยิ่งไม่เจอเจอกันเลย ตบเล่าต่อไปอีกว่า “ช่วงที่ติดมากขึ้นจะรู้จักกับคนที่เสพย์เยอะคนชายก็รู้จักอยู่แล้ว เพราะแถวนั้นเยอะ ก็ไปช่วยเขาขายก่อน ไม่รู้จะไปไหนอยู่ในนั้นบางที 2-3 วันไม่กลับ ยายเริ่มรู้แล้วก็มาตามเขาก็ว่าดำ จนเริ่มชิน ตบก็มาเล่นในบ้านเลย พาเพื่อนมาแล้วก็เข้าห้องเผากัน อยู่ในนั้นไม่ได้ไปไหน”

เค เคเรียนสถาบันราชภัฏแห่งหนึ่งเมื่อเข้าปีหนึ่งเคเริ่มติดกัญชาและยาบ้าในเวลาใกล้ๆ กัน แต่เคชอบยาบ้ามากกว่า ตอนนั้นเคไม่อยากกลับบ้าน เพราะพ่อแม่มักจะถามทุกครั้งว่าทำไมกลับบ้านดึกๆ ไปไหนมา เคจะเลี่ยงการตอบคำถามโดยการเข้าห้อง และเมื่อต้องเผชิญหน้ากับพ่อแม่ก็จะใช้เหตุผลของการเรียนเป็นข้ออ้าง เมื่อกลับบ้านดึก “ผมจะบอกว่างานเยอะต้องทำบ้านเพื่อน เขาก็จะไม่ว่า จริงๆ แล้วไม่ใช่ไม่อยากกลับ กลัวเขารู้ว่าเราติดยา” การกลับบ้านดึกของเคกลายเป็นเรื่องปกติในเวลาต่อมา เพราะพ่อแม่ของเคก็เอาแต่ทำงานให้ความสนใจเรื่องของเคน้อย จนเคเริ่มไม่กลับบ้านจะไปค้างบ้านเพื่อน จะกลับก็ตอนเงินหมดเท่านั้น “ช่วงที่อยู่กับเพื่อนเริ่มไม่ไปโรงเรียนนอนที่หอของเพื่อน ตื่นก็เสพย์ ไม่ไปไหน

เพื่อนๆ จะมาสูมกันอยู่ที่นั่น ผลัดกันไปเอาของมาเสพยาด้วยกัน เพื่อนที่หอพักที่ไม่เสพยาก็บอกวันนี้มีกีฟานะ มีกิจกรรมนั้นก็กิจกรรมนี้ก็ไม่สนใจ เสพยาอย่างเดียว"

บอย ด้วยการใช้ชีวิตของครอบครัวที่ต่างคนต่างทำงาน ทำให้บอยสะดวงที่จะเสพยาติดยาบ้าได้ง่ายขึ้น เพราะการที่บอยไม่กลับบ้านเป็นเรื่องที่ไม่แปลกหรือผิดปกติตามความรู้สึกของพ่อแม่และพี่ๆ ด้วยการที่มีเวลาว่างร่วมกันน้อยมาก ดังนั้นจึงไม่มีใครรู้เลยว่าบอยเสพยาบ้า การขับรถมอเตอร์ไซด์รับจ้างซึ่งต้องเข้ากะบายและดึก เป็นอีกช่วงเวลาที่บอยใช้เป็นข้ออ้างในการหนีเข้ากลุ่มเพื่อนไปเสพยาบ้า โดยมีแหล่งคือหลังวัดแห่งหนึ่ง ซึ่งเพื่อนๆ รวมตัวกันที่นั่น ใครไม่มีของก็สามารถเสพยาได้ ทุกคนเข้าใจกันถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน บอยจึงรู้สึกว่ามีเพื่อนไม่เหงาและโดดเดี่ยว การติดยาบ้าเริ่มหนักขึ้น บอยไม่ไปเข้าวินมอเตอร์ไซด์ รายได้เริ่มไม่มี จึงไม่ส่งค่างวดรถมอเตอร์ไซด์ และถูกยึดคืนในเวลาต่อมา ทางบ้านจึงรู้ว่าบอยติดยาบ้า แม่และพี่ตามตัวบอยกลับบ้าน "ทุกคนทั้งแม่ พี่ก็รู้มด่า ว่า ผมไม่สนใจหรอก ตอนนั้นยังเบลอลอยู่ ก็หนีออกจากบ้านมาเข้ากลุ่ม แล้วก็เริ่มไปเอาของมาขาย จนถูกจับมานี้"

บีม เริ่มต้นชีวิตของการเป็นผู้ติดยาเสพติดจากบุหรี่ และกัญชา ระหว่างนั้นบีมเป็นพนักงานขายของบริษัทชื่อดังแห่งหนึ่งเกี่ยวกับบ้านและที่ดิน ชีวิตของบีมต้องพบปะผู้คนเพราะด้วยลักษณะของงาน เมื่อบีมรู้จักกับยาบ้าด้วยเพื่อนกลุ่มหนึ่งซึ่งเจอกันในรถ จากนั้นบีมก็เสพยาบ้ามาตลอด และติดอย่างงอมแงม สุขภาพร่างกายเริ่มเจ็บป่วยมากขึ้น ลางานบอยขึ้น จนถูกตักเตือนและในที่สุดบีมก็ตัดสินใจลาออก หนีไปเสพยาบ้าอย่างจริงจัง และเริ่มเข้าสู่ขบวนการจำหน่าย อันเป็นอาชีพใหม่ การพบปะผู้คนจากเป็นคนที่ชอบพูดคุยก็เปลี่ยนไป บีมจะเข้าบ้านเช่าเป็นแหล่งกบดาน ทั้งเสพยาและจำหน่าย วันๆ ไม่ได้ออกไปไหน ไม่คิดจะทำอะไร มุ่งเสพยาอย่างเดียว เด็กๆ ก็ขายไป ขายหมดก็ออกไปเอา หรือไม่ก็มีสายมาส่งให้" คือคำพูดของบีมที่บ่งบอกได้ว่ายาบ้าทำให้ชีวิตของเธอเปลี่ยนไป

ใหญ่ เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ระหว่างทำงานใหญ่จะมีช่วงที่ต้องหลบไปเสพยาบ้า โดยมักจะเป็นช่วงยามบ่าย ซึ่งก่อนหน้านั้นตอนเข้าก่อนมาทำงานก็จะเสพยาก่อน



1 ครั้ง "ไม่มีใครรู้หรอก เพราะไม่ได้เสียมาก" คือเหตุผลที่ใหญ่เสียมาตลอดในที่ทำงาน "ผมเองก็ไม่ค่อยจะวุ่นวายกับใครอยู่แล้ว ต่างคนต่างทำงาน ไม่มีใครยุ่งใคร" สำหรับที่บ้านใหญ่เล่าให้ฟังว่า "แรกๆ ผมก็จะปิดบังทุกคน ไม่เสียที่บ้าน จะออกจากบ้านตอนเช้ามืด ไปหาเพื่อนก่อน หลังเลิกงานก็แวะไปอีก บางทีก็ค้างที่นั่นเลย เพราะที่บ้านไม่ต้องทำอะไรและก็ไม่อยากให้ใครรู้ด้วย" จนเมื่อครอบครัวของใหญ่รู้ว่าติดยาบ้า จากน้องสาวเห็นอุปกรณ์ในห้องนอน ใหญ่ก็ยังไม่กลับบ้าน เมื่อเสียหนักขึ้นงานก็เริ่มเสีย เพราะไม่ไปทำงาน หนีผู้คน เข้าบ่อนการพนัน และเข้าสู่วงการจำหน่ายในที่สุด ต้องลาออกจากงานและถูกจับได้

3. การเปลี่ยนแปลงนิสัย อารมณ์ และความประพฤติ จากการศึกษาพบว่าหลังจากเริ่มเสียยาบ้า หลายรายมีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องอารมณ์ โดยจะมีความก้าวร้าวมากขึ้น ซ้ำไม่ให้อภัยใครๆ นอกจากนั้นหลายรายที่มักจะเริ่มกระทำความผิด โดยไม่เกรงกลัว เช่น เริ่มลักขโมย ใช้เงินมากขึ้น และเริ่มชักชวนคนอื่นๆ เสีย และเข้าสู่การเป็นผู้จำหน่ายมีการชักจูงและหาสมาชิกในการเสียมากขึ้นเพื่อให้สามารถจำหน่ายยาบ้าได้ง่ายขึ้น เช่น ตัวอย่างผู้เสียต่อไปนี้

ไม้ จากที่เป็นคนหนึ่งที่มีชีวิตที่เรียบง่าย ดูแลกิจการผลิตและซ่อมโดนาโมของครอบครัว เมื่อได้กลายมาเป็นคนเสียยาบ้าก็เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น เริ่มจากสุขภาพร่างกาย ตามด้วยการหลบหน้า หนีผู้คน โดยเฉพาะการต้องเผชิญหน้าร่วมกับโต๊ะอาหารกับแม่และพี่ชายผู้เป็นเสมือนผู้ปกครองของไม้ ความต้องการเสียมากขึ้น ต้องหนีออกนอกบ้านมากขึ้น เมื่อแม่บ่นก็จะรู้สึกรำคาญ และหงุดหงิด และเริ่มไม่ฟังขึ้น จากเมื่อก่อนไม่เคยสนใจฟัง และการเปลี่ยนแปลงที่มีมากขึ้นทางบ้านเริ่มสงสัยว่าไม้ติดยา "พี่ชายกับแม่เขาคงคุยกันว่าผมเปลี่ยนไป ไม่ค่อยกลับบ้านนอนบ้าน งานการไม่สนใจ เขาให้เงินใช้น้อยลงกว่าเดิมก็เครียด เพราะไม่มีเงินซื้อยา" ไม้เริ่มหารายได้ช่วยตัวเอง โดยการจำหน่ายยาบ้าให้เด็กแถวบ้านและในที่สุดก็เริ่มเป็นขโมย "ตอนนั้นเริ่มจากเงินของพี่ชายในลิ้นชักเขาจะไม่ค่อยสนใจนับจะซุกไว้ ผมก็หยิบเอาที่ละร้อยสองร้อย ต่อมาก็ห้าร้อย หลังๆ เขาก็จับได้ เตือนว่าอย่าทำอีก" ไม้ไม่ลืมนิสัยพฤติกรรมลักขโมยเพียงแค่นั้น ระยะเวลาหลังๆ สร้อยคอทองคำหนัก 2 บาท ที่วี สเตอริโอ กำไลข้อมือหยก ล้วนเป็นสมบัติของบ้านที่ไม้ขนไปขายเพื่อเอาเงินไปซื้อยา เมื่อคนในบ้านรู้และสั่งห้ามไม้ก็เริ่มทำ

กับบ้านคนอื่นๆ "บ้านเพื่อนก็เอา ก็ไปด้วยกันกับเพื่อนที่เสพยา บอกบ้านกุหมัด แล้วเอาบ้านมิ่งละกัน มันก็โอเค" และในที่สุดไม่กี่คืนข้อหาหลักทรัพย์ เพราะแม่ของเพื่อนแจ้งตำรวจจับจนต้องติดคุกครั้งนี้

อู๊ด การเสพยาเสพติดของวันดูเหมือนจะลองมาแทบทุกชนิดแต่ยาบ้าทำให้วันต้องเจ็บปวดที่สุด "อาจเป็นเพราะเราไม่ค่อยได้หลับได้นอน อารมณ์เสีย หงุดหงิด ชี้โมโห อย่างกับแฟนผม บอกเลยอย่าพูดเรื่องยาเวลาอยู่ต่อหน้าแม่ เขาไม่เชื่อ วันนั้นผมโมโหสุดขีด ตบเข้าให้ ร้องให้ พาลูกหนีไปบ้าน 2 อาทิตย์ ต้องไปตามง้อ" วันบอกว่าตนเองปกติจะเป็นคนเจียบเจี้ยบไม่ค่อยพูด แต่ถ้าโมโหจะอารมณ์รุนแรงมาก "มือไม้ไปก่อนเลยเวลาผมโมโห ยิ่งตอนระยะที่มาขายด้วย แฟนไม่ค่อยเห็นด้วย บอกให้เลิก เขาชอบไปบอกแม่ผมไง ผมก็ห้ามแล้วอย่ายุ่งอยู่เฉยๆ" วันบอกว่าขณะที่เสพยาบ้าจะไม่ให้ลูกเมียอยู่ใกล้ เพราะกลัวบังคับตัวเองไม่ได้ "ถ้าวันไหน ผมเบลอ แฟนเขาจะรู้ ผมบอกก่อนเลยว่าพาลูกไปเที่ยวไปอย่ามายุ่ง" วันถือว่าเป็นคนขายระดับเอเยนต์ ใช้สนามกีฬาแห่งหนึ่งแถวบางกะปิเป็นสถานที่ในการซื้อขาย และมีปัญหาชกต่อยกันเป็นประจำที่นั่น จนต้องถูกจับที่นั่นเช่นเดียวกัน

จ๊อกกี้ สาวสวยการศึกษาดีคนนี้ ยืนอยู่แถวหน้าของผู้ขายยาบ้ารายใหญ่ของจังหวัดเพชรบุรี ชีวิตของจ๊อกกี้ผ่านมาแล้วหลายรสชาติ จากคนที่รักสนุก อารมณ์ดี ชอบช่วยเหลือเพื่อน ก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน "ทำได้ไงก็ไม่รู้ ต้องเป็นคนโหดไม่เคยดาเคยว่า ก็ต้องทำ ชีวิตไม่เคยคิดว่าตนเองจะต้องพกปิ่น แต่ก็ต้องทำ มันเปลี่ยนไปหมดจนนิสัยเดิมแทบจะไม่เหลือเลย" นี่คือการพูดที่น่าจะเป็นบทสรุปได้ว่า จ๊อกกี้คือตัวแทนความเปลี่ยนแปลงในเรื่องของนิสัย อารมณ์และความประพฤติ ก่อนที่เธอจะกลายเป็นหญิงโหดนั้นในช่วงเริ่มต้นกับการเข้ามาเป็นผู้เสพยาบ้า เธอก็สะสมซึ่งการกระทำผิดมาเรื่อย เริ่มตั้งแต่ การโกหกยายหนีเที่ยว การขอเงินมากขึ้นจนต้องขโมยเมื่อยายหาให้ไม่ได้ และในที่สุดก็ต้องขนของในบ้านไปขาย และเลี้ยงเพื่อน จนเข้าสู่วงการค้าขายยาบ้า ซึ่งความโหดในตัวเธอเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ เริ่มหาเด็กๆ เป็นสายมากขึ้น เริ่มรู้จักวิธีการขนของ(ไปรับยาบ้ามาขาย) ซึ่งต้องผ่านขั้นตอนการทดสอบต่างๆเพื่อดูความไวใจได้ "เขาเอาปืนจู่จ่อหัวเลยนะ บอก

ถ้ามีมึงตักตักกูดึงหัวกระจุยเลย ก็ทำเป็นไม่กลัว แต่ก็สั้นนิดๆ พอ 3-4 ที่ เขาก็เริ่มไว้ใจ พาเข้าแหล่งใหญ่ พาไปหัดยิงปืน ให้จุด 22 มากระบอก เอาไว้แก๊สสถานการณ์ เขาบอกอย่างนั้น ก็คิดนะว่า เรานี้เดินมาไกลแล้วนะ จะถอนตัวคงโดนเก็บแน่" นี่คือชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งที่ยาบ้าทำให้เธอเปลี่ยนไป

น้อย จากสาวชื่อเมืองร้อยเอ็ด ชื่อน้อยก็กลายเป็นเงินน้อย อีน้อย ที่แล้วแต่ว่าคนที่เรียกเป็นใคร ถ้าเป็นเด็กๆ ที่มาขอชื้อยา ก็จะเป็นเงินน้อย แต่ถ้าเป็นสามีผู้ทำให้ชีวิตเธอหักเหสู่วงการก็เรียกอีน้อยการเปลี่ยนแปลงของอุปนิสัย กิริยาท่าทางของน้อย แม้จะเริ่มต้นจากการเข้าสู่อาชีพนักร้องคาเฟ่ แต่ก็ไม่ได้รุนแรงมากกว่าเมื่อเข้าสู่การเป็นผู้เสพยาบ้า น้อยเล่าว่า "มันยิ่งกว่าบ้า น่าจะเรียกว่ายาโคตรบ้าเลย น้อยไม่เคยทำอะไรที่ต้องมาทำ นิสัยที่ไม่เคยมีก็มี อย่างด่าคน ใส้เหี้ย อีสต์วี ก็เพิ่งมาพูดเป็น เมื่อก่อนไม่เคยเลย ถึงจะเป็นนักร้องน้อยก็ไม่ได้มั่วซั่ว พูดจาอะไรก็ไม่เคยมีกฏแบบนี้ พอมาติดมาเปลี่ยนไปเลย มากด้วย อาจเป็นเพราะเราถูกหลอกด้วยเลยคิดว่าไม่เหลือแล้วชีวิตนี้ก็ให้มันจมสุดๆ ไปเลย" นี่คือการเปลี่ยนแปลงของน้อยที่พบมากที่สุด นอกจากความผอมโหมมที่เห็นได้ชัดเจนอยู่แล้ว

หนึ่ง เมื่อชีวิตเข้าสู่วงการยาบ้า หนึ่งหนุ่มวัย 20 เล่าถึงการเปลี่ยนแปลงของชีวิตของตนเองว่า "ผมเริ่มต้นเปลี่ยนที่ตัวเอง เห็นชัดๆ ก็ผอมและโหมมตามมา พอเริ่มมาขายเองนี่ แย่เลยเหมือนเอาตัวเองเข้าไปสู่ความผิดจากที่เราเป็นแค่คนเสพยายังไม่เท่าไร ไม่มีของกินนอนหรือไปหาเพื่อนๆ ขอแบ่ง แต่พอมาเป็นคนขายเอง เราต้องพยายามปล่อยของให้ได้ เริ่มปล่อยที่โรงเรียนก่อน ในห้องน้ำ ห้องเรียน คนเสพยาเยอะตอนนั้นก็ยอมรับว่าผมเองชวนเพื่อนเสพยาด้วย เหมือนเห็นแก่ตัว ที่มีเด็กในสายเพิ่มขึ้น เขาก็จะมาเอาของกับเรา ก็มีเงินมีเสพยามากขึ้น แต่เคยคิดว่าเราก็ก้าวทำในสิ่งที่ผิด แต่พอเข้าพวกก็ต้องทำต่อไปยังมีแต่จมดิ่งลง วงการนี้ไม่มีใครจริงใจหรอก ใครเข้ามาก็แย่งสุขภาพ สังคม ครอบครัวเดือดร้อนหมด คิดได้สายไปแล้ว หนึ่งสรุปชีวิตที่ผิดพลาดและตั้งใจจะกลับใจเมื่อบำบัดรักษาครบตามเวลา

4. การเปลี่ยนแปลงทางจิตประสาท ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากฤทธิ์ของยาบ้า ซึ่งจะพบในกรณีผู้ที่เสพยาในระยะเวลาสั้น และในปริมาณที่สูง อาการที่พบได้แก่ การมีอาการหลอน

ทางตาและหู ทำให้ผู้เสพยาบ้าคิดว่าจะมีคนทำร้าย คิดว่ามีคนนินทาว่าร้าย ไม่ชอบบอญในที่ที่มีแสงสว่างจ้า หรือที่มีผู้คนมากๆ ดังตัวอย่างกลุ่มตัวอย่างต่อไปนี้

เช  
 เชเริ่มมีอาการทางจิตประสาท หลังจากที่เสพยาบ้าได้ 2-3 ปี เชบอกว่า "เชว่า คงไม่ได้เป็นทุกคน จะเป็นเฉพาะคนที่เสพยาบ้ามากๆ ก็จะเป็นมากกว่า" เชเริ่มมีอาการทางหูก่อน ได้แก่ หูแว่ว เวลาอยู่บ้านเมื่อป้าและยายคุยกัน ก็จะคิดว่าเขานินทาเช ทำให้ต้องอาละวาดในบ้าน ร่ายละเอียดยุติบายว่า "อย่างตอนอยู่บ้านเชก็อยู่คนเดียวไม่อยากให้ใครยุ่งอยู่แล้ว พอมีใครมาบ้านหรือเวลามีคนคุยกันก็เอาแล้ว เชต้องคุยกันเรื่องเรา เชต้องนินทาเราแน่ จริงๆ ไม่รู้ว่าเขาคุยอะไรกันแต่มันคิดไปว่าเขาพูดเรื่องเรา ก็ได้เรื่องอาละวาดเลย ออกไป(เสียงดัง) ออย่ามานินทา ออยากพูดออกไปไกลๆ " จากคำพูดนี้จึงไม่น่าจะแปลกที่เชจะทะเลาะกับคนอื่นอยู่บ่อยๆ ในส่วนของอาการทางตานั้น เชเล่าว่า " เห็นเลยแฟนเก่า คือเราเลิกกับเขาแล้ว แต่ก็ยังรักเขาอยู่นะ เห็นเป็นตัวเลยเดินมาดิงเขาเราเลยตอนนอนอยู่ จะมาแทบทุกครั้ง ต้องนอนห่มผ้าคลุมไปเลย บอก "อย่า อย่า" จนป้าบอกมันเริ่มบ้าแล้ว ระยะเวลาหลังเชเสพยาบ้าตลอด ไม่ได้นอน 4-5 วันอาการหนักขึ้นเห็นเลยเดินในห้อง เคยหนีไปอยู่ในตู้เสื้อผ้าด้วยอยู่นานหลายชั่วโมงบางทีก็หลับไปด้วย พอก็บอกไม่ไหวแล้ว พาไปรักษาที่ขอนแก่นก่อนจึงมาที่นี่" และตอนนี้เชเป็นคนหนึ่งในคนไข้บำบัดรักษายาเสพติดโรงพยาบาลธัญญารักษ์

หวาน  
 ความเปลี่ยนแปลงทางจิตประสาทของหวานเกิดขึ้นก่อนที่หวานจะเข้ารับการบำบัดครั้งแรก หวานเล่าว่า "คงเครียดมาก ช่วงนั้นเสพยาบ้าไม่ไปไหน อยู่บ้านเสพยาบ้าตลอด พอมาจะลงก็เสพยาบ้าเรื่อยๆ ยายกับพ่อแม่ก็คงนัดกันไว้ก็จะจับหวานมาโรงพยาบาล หวานก็รู้สิ อาละวาดเลยป็นหลังคาคะ ไม่กลัวเลย ถ้าเป็นตอนนี้ก็คงไม่กล้าป็น นี่เท่ายังเป็นผลเป็นสังกะสีบาด" ครั้งนั้นหวานต่อสู้สุดความสามารถในการหนีเพราะทั้งพ่อ แม่ ยาย รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลเอารถมารับตัวถึงที่ แต่กว่าจะรวบตัวหวานไว้ได้ก็นานเกือบ 2 ชั่วโมง หวานเล่าความรู้สึกในตอนนั้นให้ฟังว่า "เหมือนมีคนเป็นลิบยี่ลิบคนวิ่งไล่ ก็หนีสุดชีวิตเลย หูก็ได้ยินอะไรไม่รู้เสียงดังมาก เห็นยายมาแล้วให้ฟังทีหลังว่า หวานตะโกนว่า อย่า อย่า จนคนแถวนั้นมุงกันเต็มบ้าน ถ้ามีนักข่าวก็คงได้ออกทีวีแล้ว" แต่ในที่สุดหวานถูก

กล่อมให้ลงจากหลังคา และพามาที่โรงพยาบาลธัญญารักษ์ อยู่ได้ไม่กี่วัน หวาน  
หนักกลับบ้าน และเข้ามารักษาอีกครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2 ด้วยความสมัครใจ

น้อย เป็นคนหนึ่งที่มีอาการหลอนทางหูชัดเจนมาก น้อยบอกว่า กระจกที่อยู่ที่บ้าน  
ตอนเลขอยู่ หากได้ยินเสียงมอเตอร์ไซด์ก็จะผวากลัวว่าเป็นตำรวจมาจับ และ  
ถ้าได้ยินเสียงดังจากคนอื่น ๆ ที่เข้ามาในบ้าน น้อยจะรีบไปหลบใต้เตียงอยู่นานจน  
เสียงหายไปจึงออกมา "ที่จำได้เป็นมากที่สุดก็ทั้งหูทั้งตาเลย ช่วงนั้นเลขแบบไม่  
เคยลดมีแต่เพิ่มขึ้นๆ จำได้ว่าเห็นเป็นภาพเหมือนตำรวจจะเข้ามาจับ เวลาได้ยิน  
เสียงใครเดินก็จะวิ่งเข้าตู้เสื้อผ้า หลบเข้าไปก่อนจนเสียงหายไปก็จะออกมา เบลอ  
มาก บางทีหนีออกนอกบ้านขึ้นรถเมย์ไปยิงบ้าไปใหญ่ เจอคนเยอะมาก นั่งตัวสั่น  
เลย รีบลงป้ายหน้า เป็นลมตรงนั้นเลย ตื่นขึ้นมาก็เป็นโรงพยาบาล ถามเขาบอก  
ว่านอนไป 2 วันแล้ว" นี่คือการณ์ของอาการหลอนประสาทที่เกิดขึ้นกับน้อย